

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 868/2024
10.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Владана Степановића и др, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Владана Степановића - адвоката Миленка Перића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр. 244/21 од 20.09.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-115/24 од 14.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Владана Степановића - адвоката Миленка Перића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр. 244/21 од 20.09.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-115/24 од 14.03.2024. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр. 244/21 од 20.09.2023. године окривљени Владан Степановић, поред окривљеног АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-115/24 од 14.03.2024. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у

Чачку и бранилаца окривљених Владана Степановића и АА и пресуда Основног суда у Чачку К бр. 244/21 од 20.09.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Владана Степановића - адвокат Миленко Перих, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи другостепену пресуду тако што ће усвојити жалбу браниоца окривљеног Владана Степановића и у односу на њега донети одбијајућу, односно ослобађајућу пресуду или укинути побијане пресуде и предмет вратити другостепеном, односно првостепеном суду на поновни поступак.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (чл. 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава записник о претресању стана и других просторија. У вези са изнетим, бранилац наводи да је претрес извршен незаконито, јер претресу нису присуствовали сведоци претреса и да овлашћена службена лица нису упозорила окривљеног Степановића да претресу може присуствовати његов бранилац, због чега је претрес просторија и извршен без присуства истог. Поред изнетог, бранилац наводи и да је на дан претреса осумњичени ББ од стране радника МУП-а доведен у просторије, које је користио са окривљеним Владаном Степановићем и одмах им показао торбу која је наводно припадала окривљеном Владану Степановићу, а да је окривљени Владан Степановић користио другу просторију, а не ону где је нађена предметна торба.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни три, став пет и страни четири, став један и два, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног означава и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, наведену повреду закона образлаже наводима да ништа од релевантних чињеница за осуду окривљеног за предметно кривично дело није са сигурношћу утврђено, већ је све у домену „могуће је“. Није са сигурношћу утврђено ко је телефоном звао представника оштећене фирме, ко је критичном приликом звао возача, ко је АА предао коверту са документацијом за

оштећену фирму, чија је документација у торби, на коју је указао сведок ББ...У вези са изнетим, бранилац таксативно набраја које све чињенице суд неспорно није утврдио, а које чињенице није са сигурношћу утврдио, истовремено износећи сопствену верзију догађаја као и сопствену оцену изведених доказа у вези са чињеницама за које бранилац сматра да су спорне.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а која повреда је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти у суштини оспорава чињенично стање утврђено у побијаним правноснажним пресудама износећи сопствену оцену изведених доказа, сопствено виђење одлучних чињеница које из тих доказа произлазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама, чиме, по ставу Врховног суда, указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног, иако не нумерише, указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 68. став 1. тачка 7) ЗКП, наводима да је окривљеном повређено право на одбрану, на тај начин што му је на последњем главном претресу онемогућено да припреми одбрану са тек постављеним браниоцем по службеној дужности, која никада није посетила окривљеног, нити је са њим пре претреса разговарала о одбрани.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 68. став 1. тачка 7) ЗКП, то је Врховни суд, захтев браниоца окривљеног, у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић